

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Landstinget. № 56.

Tyvende Session.

41de Møde.

Torsdagen den 6te Febr.

(Fortsat.)

Ordføreren (Krabbe) (fortsat): I § 5 hedder det, at ubebyggede Pladser, der benyttes enten til Gaardsrum, Have eller til lignende Brug, skulle afbegnes mod Gaden eller Veien med Grundmuur, Plankeværk eller Stakitværk. Da et Stakitværk af Jern er en Siir for Omgivelserne, og det af sanitaire Hensyn eller af Hensyn til Brandstikkerheden ikke kan ansees nødvendigt at begrænse et slikt Hegn's Høide, have vi meent, at den i § 5 foreskrevne Høide af 6 Alen, der ikke maa overskrides, alene skal iagttages, naar Hegnet opføres af Træ eller Muur. Den ærede 2den Landstingsmand for 10de Kreds (Lehmann) har foreslaaet, at, naar det i § 6 bestemmes, at Hjørnebygninger skulle have afbrudte Hjørner af idermindste 4 Alens Brede, og at, hvis de afrundes, i saa Fald Buen ikke maa springe mere end 12 Tommer ud fra den rette Linie imellem Buens Endepunkter, skulde disse Ord: „den rette Linie mellem Buens Endepunkter“ forandres til „den ovenfor bestemte Linie“. Jeg formoder, at den ærede Forslagsstiller derved har meent, at, naar Bygningen rykkes indens for en Linie af 4 Alens Brede, kan Buen ogsaa springe længere frem end 12 Tommer. Herimod kan der vistnok ikke være Noget at erindre; men der er allerede i selve Paragraphen indirecte givet en saadan Tilladelse. Det hedder nemlig i Slutningen: „hvor locale Forhold eller Stilen i Bygningens Ydre taler

derfor, kan Bygningscommissionen tilstaae Dispensation fra den her givne Forfrist“.

Den samme ærede Landstingsmand har til § 7, der handler om Kjældernebdgange og udvendige Trapper, foreslaaet, at der fra disse til Fortougets Yderside skal være en aaben Passage af mindst 2 Alen istedetfor een Alen, som Lovudkastet bestemmer. Udvalget erkjender det Dnskelige i, at der overalt kunde være en tilstrækkelig fri Passage paa Fortougene; men, naar hensees til, at i de smallere Gader Fortougene ofte neppe ere 2 Alen brede, vil en saadan Bestemmelse medføre, at der mangfoldige Steder ingen Nedgang til Kjælderens fra Gaden vil kunne anbringes, uden at Stueetagen generes, eller at Trappen lægges inde i Huset, hvorved en Deel af Pladsen i Kjælderens optages. Udvalget har derfor ikke kunnet tiltræde et Forslag, som vilde nedsætte de paa gjældende Eiendommens Værdi, og altsaa paaføre mange Huuseiere et betydeligt Tab. Naar det i denne Paragraph forøvrigt hedder: „saadanne Op- og Nedgange saavel som Kjældervinduer maae ikke sæntes, eller fra Nytt af anbringes“, har Udvalget foreslaaet en Omfatning af Ordene, saaledes at der kommer til at staae: „saadanne Op- og Nedgange maae ikke fra Nytt af anbringes, eller Kjældervinduer sæntes“, hvilket upaatvileligt ogsaa har været Meningen, da Bygningscommissionens Samtykke til at indsætte nye Kjældervinduer, som ikke sæntes, synes at være overflødig. Da den i § 11 foreskrevne Muurtykkelse kunde lægge Hindringer i veien, navnlig for Opførelsen af nye Etager paa ældre Bygninger med mindre Muurtykkelse, uagtet Murene i de underliggende Etager skjøntes at have tilstrækkelig Styrke til at bære flere Etager, har Ud-